

VÖRÖSMÁRTY MIHÁLY

ÁRPÁD ÉBREDÉSE

KOLOZSVÁR, EGYETEMÍ

KTÁR 1646,

Arpad Broderer

Előjártel

A Pesti Magyar

Sínház megrnyitá

Sának

Amneperne

írta

Vörösmartj Mikál

Pest 1837.

Uri Uozza 6/2.

Kemélyel.

Arpád
Sír Kellelem
Frigyvög
Kékvetlensög
Mey vetés
Juny
Káyalom
Csáb
Kajánság
Eh halál

rem alalol.

Völso
Kencstno

Arpa
Siu
Kaprámor
Creg

Első
Mávodil } hölgy

Eg ifju.

Több ifjal, hölgyel, s minden
jéle nép.

Sí jätérkeze Budapest.

Első Felvétel

Budapest' ley &ebb reske a
Dunaparton.

Sírtellem jú, s a' ming a' Sereu
végig megy körülette mindenütt
sírhalmoz emelkedel, s söbber
kise ag nagy, félig omlado. ott ha-
di sír, mely a' sír Kellelem' három
száz jel adára megy nyilván, és
pados tünseti' elő.

Arpád. f. lassan föl emelkedve:

Kitets föl engem? gátfiu ki vagy te,
kinek te fordított' követneben
Elkanyt vitagnak hamma Sereueg?

Sír Kellelem.

Ös bajnok! én a' sír Kellelem vagyok.

Arpád.

Rád ismerek! kemény csatáim
Kátszorsa lássam halvány aróadás
Kerestel vérengző karfaimmal
S le nem jövel, és agg hór napjain
Lepel megy áyamor, de ley köztörtve
Keresed Kellelem nyugod e Sereu
S nagyod

Inagor, dicvöel volsal álmain
Kölj, mit kivánsz?

Sírszellem.

Haxába hozsalak,
Hog népedes lásd' erre ér után.

Arpád

Éhis Kóba? erre ér után.

Sír Szellem.

Igen, Vezér

Mar ammi ére, hogy Szemed le hump.

Arpád

Egy erre ér, mine pillanás röpiüles
De hon vagol háis, nem esem

Is a ki kértelhetlen vagy, ^{között,} ^{éne}
Adozil minden a mi tétre jött
Kölj, mine lehes hogy hozám em.

Éhis egyen látnom haylad e háis?
^{ged ény,}

Sír Szellem.

Te a csatáron villám kard valál,
Soh ezermji telles tüdét országonba.

Arpád

Éhis nem hayadjál ellenségeim.

Sír

Sír Szellem.

Sír haládtal Sarcocam exers
Éhis ug gondolám legjobban le rom,
Ha hozszadalmas síri, ij után
Néped lörebe hatal - ébredés.

Arpád.

Es mely időt mérsz, hogy mulassak
itt?

Éhis nem szeretnél mived kérdem
Éhis abba kéne haynom fél Szegül,
Ellemben én országot alkotél.

Sír Szellem.

Mulass, mig telled itt gyönyörös halál,
De ha vista vágot hamvad Saborába
Kölies nevenről, is én eljövöl. j. tá.
vostával a sírol egy mai után sühedvendi.

Arpád.

Sírszellem ábalal joságyodérs / é j
a sírol, mely le sühedif

Oh nemtes. "oh hon! ismét taltar é?"

Oh Szazadobnal hozzu ijelen,
Éhis fogva Sarcá alru telkeses,
Csak rottad, is nevedröt álmodám.

Temetve voltund a föld egy Szögébe,

Tömb

Tömeinselen nép, egy másmal leher,
I'm el. Kalad a' jöb. vész, és dicsőn
Végig esatárova kerkes utjait
Hóns szerte, melynek kiváló nevére,
El táppadott a' meg rettent világy-
Oh elst e' még harám s' nemresek?
Dicsőé meg, mens hajdan vol, nevad?
Ei letteidnek hire hangyid e,
A' mere nap van, és ember lakik?
Törököl ok hon! népem üdvözölle.
De mely komor esend veszen itt körül
Elmindenfeli a' roppant kö halom
Felhőbe nyuló harak, szalaszabla
Elkint nagy magyarvár fényes domyái
Csak emberek nem találol! senki nem jö
Vagy tán esatorom? nem vagy ol harám
E' nem a' Dunánál árja harogy itt?
Sax nem kelemföb, és az ös Buda?
Vagy ok! Hadur ne adja érnemars!
Bal végtes fordult ellened harám
S' te nem vagy löbbé magyarok harája?
Elminden kütetdem akkor én s' miere
Letttem jelesse' nemresem kövöt?
Elkint élesemnek minden nappai,
E' hö rebellek minden dobbanása,

Eremmel

Eremmel vére végző esepjeig,
Elkint áldozának érte ok harám
Ha el mulat, és el törökölle!
Oh s'ir fogadj el, s' löbbé meg ne nyilj,
s' a' s'ir felé meg, a' köllö' jón, el rajad,
Fataissal rohan feléje, és te borul!

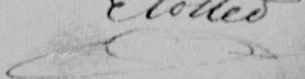
Második Felenés

Kölső.
Felséges esepim, ok dicső vezér
Elrpád. s' vissza térve!
Elkint szoras er, mely engem vissza tart?

Kölső.
Oh hör esepim, országnak a' lesoja,
Enged, hogy labaidnál el borulva
Kodoljan e s'ir, mely ohajva väre.
Elrpád.

Elkint vizsaszétröl e szavak nélem,
Elkint kü rebellek burzon hangyand,
De mely miota bolol ig, miota
Lett esussz gnáissz állas a' Magyar?
Fömben álva, s' kemptöl kemptökök.

Kölső s' föllél!
Te febre ismersz engem, ok dicső
Elkint emberetnek hajlít térdem itt

Elöttes

Előttek oh hon, s nemre is verere
Sélem hajols meg, s szivem üdvözöte
Oh mely jól gyász ér oda vársalát,
Gyöny, megvesés, fagylat kétség
Válság jussalmam; inség is keserő
Vársal réám; s in kérdem életem
Oh kinosas bár, s örömselens
Fosztura nyulni, csak hogy látsalát
Ehossz láttal im, is ammyi séro után
Öröm könnyüvel ázik el; stemem.

Arpád.

Oh halkatatlan Stender, mondom
Ez a fű nem hüsváj germel.

Hölse.

Oh drága ös, miota, el hagyl,
Eki végzetetlen a mis Stenderent.
Nem szolod ellenégről, mert mi

Kérülte meg el az ellenéig vasat,
Es tet dicsöve ellenéigelen?
Nem mondom a bel villongás dű,

Oh meg hasonlós adár Störnyei
Bár foly, miota földön ember el,
S a képel álla: drága konfivér
Küldöje álsal ifjodhatni meg.

Eki elpa

Eki el parabol verünt biborát,
Kivünlbe verünt önyilkos vasat
Hattattanul - ön ellenségeinké!
S a véren árult ifjodá, helged
Lassu halálból mérge stáls véant!

Arpád.

Oh legstörnyebbes várom hallam:
Te nemre emböl vimagut marudát.

Hölse.

Jóbb minis gyarod: mind el aljasodtam.
Arpád.

Oh végfelenség, mért nem rejtesz el!
Igen fű, de halálod a stot:
El aljasodni köb, mint a halál
S ha volna stot, mely stellemes meg

Es gyilkosabbán, minis az ig karaja,
Eleg semmivétne lésem elmeris,
De stot; nyugodtan végig halgatam,
A gyász regét hogy tudjam stammomé
Vagy meg fagyadni helyen veremes.

Hölse.

Oh aljasodtam stot is léte steresis
Eki nem hasonlót harcros östendher
Nir durva észel bár a kor nyomást.

El nem

El nem maradtal: minik le vetre.
Kéni
E' harez fiat, s fejevelen kezünk
Nem nyula mükör, könyvhöz iribla.
Dott.

Munkáslanul, miglen más nemretek,
E' harcos sem feledve bide álsal
S iszenjialhos illő műveikkel
Lettek dicsové a világy felett.

S a' stellem ch a' mindegy éber ör,
Mely bal sterenuen nös fel s' lön

erössi,
E' hely csüggedellenül tatta Kéjapog
E' helyen le nem vere Várna es Rigó-
ker,

es' vögre meg lörs sunyaság miatt,
S nem tudva, mis bün mérni mis
Kabad,

beskilybe vitte valmeri fején,
Vagy fels egentön naglot, is kicsinyes
S mindens egy hitvány elesérs adott!
Csupán.

Nem, es' a' nejes én nem ismerem.
Kölsö.

S ez eles álom volt, melyben silány,
Köz nemretil kerövtél, ösei

E' Nagy

Kagy lettein, s fö érdemül bitorld
E' hássol felett, hog' kiltöl stármazott
S' ob, melyen el fajult, dicsovél volsanót!
S' e nép híve, hog' meg van islene,
S' e érte örök áll, mig s' vétrékár.

S az islen bünszeto haragra gyule:
E' stummi haysa es' egy stáradij-
S' ott als a' bávány stiv. s' teleldelen,

es' ösiseget ál orozáiban,
E' nem látra, nem segítve a' esapás,
E' mely nemres tro kézböl várs réa
S' im a' hasalmas jött es' réa ütötö:

S' ujos esapára meg rázkodása
E' sompa báványt, az fel elesed,
E' ezni kérsé el hoks vécis,

E' fajt az eles a' kribbadt haysomár,
S' a' fajdalomban fel jądul a' stáj,
E' mely ammi ivel sta néma vols

De a' fajdalomban eles hangja fels,
S' az eles vissza kérsé stellemis,
E' ston meréses, mely a' gais' mulsá
usan

E' rem jövövel stembe stálm' kérsé,
Ch fejelem mi ujra elesünk,
Burogva kúrdünk egy jobb elesérs,

Nem látra, nem segítve sendisöt,
S' bair

E'

I bár his sírrel, még sem csüggedek ve;
De főseink nem verben fürönek:
Melm' kispel ember hársolat,
E' kúrn' mindens' Stens karajolón.
Körül néz is fen van még Prometheus.
Kinek kúrn' az üdösi kajánosaj
Kányai marjál mert kelti vala
Embernek nézsi ember hársais.
I ő orias' fajdalmában is,
Oh törhetetlen most min' valaha,
Oh hála Stens köv, hog' közeink jövél.
Fel bátorodra új pályák nyitund,
Eles is halálban hível may nevetkez.

Arpád.

Képes stavarral may dolgoz bestrébr,
Eles is halál min' kúrn' egy kemre..

I min' stáll alá sícsövég is hárs,
Kérs

De se stáradolol adra stámos nélem.
I a stáradolnál koszu év során
Solol gonvorbol esél may esketir.
Di a gonvorbol may révél vetteter,
E' a jövenő kétes hájnalán
Setét boru áll még a nap felett.
De stoly, egés még vágyor értem,
Ki may se, ki nemzetem viszában

Arpád

Hy Stívemeli lángal rajzoló
Költő.

Eg ingen ilő, ig neveris sol ember,
Ki dalba önti buját örömet,
Mellyet hazája, i' élve nyújtana,
Ki félve érer minden örömet,
De stáradolva minden bu nyitja,
Eg szenvedélytől égetett kebel,
Mely édesen csak felére jut,
Ehásir felével nem mayánal el.

Arpád.

I ily áborattal, mely orskajos ér
Tommyad Stégénynek tártol, i' siss,
I Magyar Orskaj ob may is garsaj
Selennek,
Társomány.

Költő.

Tommyad, Stégény, is distelen vagor:
Tommyad Stégény is distelen hazam is,
De fel virágyil egykor e hárs
I akkor mayas híj lángja foly törül,
I öröm virítand e hus arcorodon:
Ekkor sícsö, boldog, is garsaj leszed:
Ekkor a hársának Stínél horos..
Tom.

Arpád

Apám.

Ha! mérs szünettel e leírás na,
jóbban,
Kömben mig a harc szerencse vit,
Azt kiú s szerencsét leg jobban ma,
E kéj ruhába öltözött világy. ^{sólyg.}
Egy éven a csám volna bírsolul,
De kiú erős. Se nem ragyáva sürü,
I ha vissza lérel hívő öseimhez,
E öseimhez méltó unofa,
E kálhasatlanságnak el bevétem,
Hog orra mulva egy magyar salátnak
Kínél kiúve lángol nemzedénel.
Moss jér, löves, koromak emberis
Kívánom látni: Még egyszer harám,
Még egyszer ok lép! kérvet üveret,
Kíváncsimeimhez ma idáigomat:
I ha néha bal szerencséd meg be,
Jegere fel a mis a világy lánis.
Nem minég pártol a szerencse
I a csüggedetlen buljít bari, ^{jól,} dicső.
fel!

Harma

Harmadik Selenis

Magyar Színház Aja.

Mindenféle rendü emberet jöner
s röstins egereden a Színházba
memmel, röstins lissell nagyobb
csoporsolban egy ideig állongá,
nal.

I. Egy Apa véreli fiás a Színház felé,
Tiu.

Apám, mi ház or melybe moss ma,
günl?

Apá.

Meg emlékezrel ki fiam, mig élt,
Hog nyolc év ivü gyermek kálhasat
Mál sol meg aggod özs kiába várs
Ez a Magyar jätékstín, a leg elü
Mely Pesten épüle sol kúrd is usán.

Tiu.

Magyar jätékstín? ok apám be lép?
Itt lának uggi a sol Hercege,
Ez a Szegények rongos öltözetben?
Ez a hol sírni, is nevetni kell?

Apám

Apám ok vig bé engem is size,
retnél
Ehár tátni eg parányi Hercegyed
Apá.

Te löbtes is fogva tátni; mins csak
ard,
De esemesen leg, itt halgatni kell.
(: bé memmel:)

Regedit Felenis

:/: Eg csapas ifju közelebb jö:/
Első ifju.

Ifju Barátim, vöd van a' magyarra,
Hogy durva s' Járarajba nem való,
Te vöd leg inkább nyílt érdekel;
Kajofur ar meg, s' esküjünd réa:
Hogy a' ti durva, szemelen, garáwa,
Te illedelmes késsz akarva sers,
Est nem barátsunk, ar betyár.
Ifjár.

Est nem barátsunk, esküjünd réa:
(: bé memmel:)

Ödöd

Ödöd Felenis

:/: Eg sereg esinos arzony jö:/
Első hölyg.

Nöl is léányköt, kedves kár aim,
Est Jérfial kemültre hánygaljál
Hogy a' Hazától kivünl idegen,
Hogy a' Magyar s'ko usál hány elöt
est Isten látja öt bünsöd!
De nézzül ötet, lássul hány van itt,
I ha nem hie e kerdösö kaval?
Késtemöl in egy telkes Jérfinal
Példája alba késsz vagol javulni.

Ödöd hölyg.

Bár mins, s' hogan panaszk van
Karmi kell csak, s' büstene megkü,
I valoban minl nem volnänd arzonyd,
Ha meg ararmi sem tudnänd!
I meg kégenül a' büstle férje
vöd.

(: bé memmel:)

Ödöd

Hatodik Selenés

! Eg napzámos, ki régóta félre
Pálva névezetett, most elől!
Napzámos.

Hah mennyi eszénor nép! esad men,
nyetel.
Ti kényes avkonylár, is illgial:
Eppen nem iriglem lép ruhátok,
Küljedel, vagy séjtatók ha sevir,
Ekers ug végeljen, én is azé seveem.
Van meg zsebemben is egy redves ga,
ras

! mig nebitöl nagy bajjal ki vája a gam
sodát a körül állor jo irüen nevetnek!

Ho ho nevette? esad nevesveter
Ti pénze avatók bán az epülethet,
De én a milgen orifrattan vagyok,
Eten kezemmel, mely élelmet ad,
Két álló kétig hordtam a követ,
I magam fizetlem érte - örömet.
I nézetet a ház lép magasra
nött.

! bi meg a nevetör barmulva néznek
utáma, máj fel kiálsanak!

Efen a derül napzámos ilyen!

~~Hatodik Selenés~~
Hetedik

Hetedik Selenés

Egy öreg. ! ropos régi mensiben jó
botta samarkotva!

Hju valik, midön e ház galás
Epülmí várkam, s bittak mindeneh,
Stola el hagyott az Hjuvág,
Hju reményben mult el jobb éorom,
I már a koposo kánja ulamal,
De áll a ház im, is jobb időre van.
Oh hála néssel kik ezt rátatol,
Hogy a mis oly sok én nem adhatol,
Eh sir elött azé végre láthatom,
! bi meg midön a der meg ürül, elopri
is a kölsö jönel!

Nyolcadik Selenés

Szörpád.
Soh lép, jeles nagy dolgodas mutatál
Mind ezt müvet, az új viláig csudais,
I ha lelkemes nem nyomná sorsodol
Bámulasomhoz bent örömköz szegős
Hova verecs most? Stoh mi épütes
Eki büszke hajlék ex, mely parragán,
Dixes fejével sul emethet.

Kölsö.

Er a viláig kicsiben, fejdelem,
Itt láthatol meg a mine volk, vagyon,
E' mine

A' mind esatában, s bérin házi kör-
ben
Vagy köz helyen, Arépar, és gond örökö-
Erengben, bünben el, hál és mozog,
Felhümmel itt a jámbor és esalárd,
És gáva, s bátor, ajas és nemes
Ezer bokonak bösz esordáival,
Itt újra föl lép a' holt dalia,
És rej watarott harozok köszi
Dölöser, Veréser, és Világ bírók,
S' híkes Sapornak, és híd el Sapornak,
Gazdag, Kegény, a' Kódus és Kiváló,
Itt újra élnek künban és gyönyörben,
De itt igazság ül a' Ironuson.
S' mind Ember és sors véte Liarnokul
És stens egentlon visza hortatit,
Tudarcok val itt a' fondor s galán
Arany borju itt nem talál imádos,
Keprénye az éss, kacrajt nyer a' boho,
Usalás éri a' bün gözevelmés
S' a' szennedő és meg bűdös erénynek
Örök műveket nyujt fel koronát.
S' e ház az eles kajla, iskolaja,
Ez ammi hö érzelmer. Aemploma
Csak hii valóság nagy remény után.
Világ bolor viragos kert helyett,
Lalóg, jövenő fénylőbb bírsóere.
És meg is ammi ünös év során

Ally

Oh sol besegvagy csak várás után
Bírs tette jöni. s hettes sürerü
Meg akkor is midön emelkedél.
Moss áll, szeregyen bár, de diszven,
És honfi szível áldozatjain,
Es honfi kérnek faradalmitól
S' minden magarnak darja kebelés,
Késs el fogadni rigas és romos,
Igyar, s leány a' vénes fiabals,
Hogy ödes a' föld sündérigiröl
Etes hasonlo jáséban mulassa.

Arpud.

Uj sünemény, ey új csodás beszéls,
Mely bámulatra, s' szisszetetre bír.
S' meg meg nem érzett lebbi wáy fogel.
Meg látnom a' meg nem hallalok,
É' eddig nem hallottas hallanom:
Chaplon látni képedes Világ!
De mond: híd e ház sündér prappai,
S' mi jeke nyilt e ház' ajtaja.

Föltö.

S' ház tiéd: csak lejj be, oh Verér,
Es ben találok, a' híkes keresz.
De imé látom a' stin germelét,
É' lelva huzni faradt lábait,
Usamma ipiseg gony, csak meg vetés,
S' fondor kajánag rem Kolgái jönek.

Pigo

Kégy hajattal, törvélü szemekkel.
Arpa.

Hah fersellem! mi borzasztó kaver!
/; kím alardi enek a skin megett./

Möörül ös
Gyöörjül ös
E' csapodárs!

Eke lehen kinja,
Ekeby götri, vija
Dös, / hasárs.

Möörül ös a mere jár
Eke lehe meg, mis szive vár
Lir, rinas, öröm, dör, / kéj helyed
Nyomorban lasson enyhelyed
Ekeby el tudjon esal banatos
E' sirja legem átrozott

Möörül ös
Gyöörjül ös
E' csapodárs!
Eke lehen kinja
Ekeby götri, vija,
Dös / hasárs.

Kilenczadit Jelenis

A' Jelenisznö / a' kinkar csarnokához
/aliskan közetis, utana
nyomulván a romlatához./

Oh ég ne hazel! irgalom nagy ég!
/; Öttenoraj./

Oh nagy enyestem, küld kalálomak,
Eak nagy ne lassam e szörnyü kavak.
Trigység.

Hah fényes viség moos porban heverez
Hanymor ragogtal büszkén mint hi
rályné;

Pibor / szerencse fogtal körül,
Ja nép, a böszülts orditokra sön
Kevély fejedre drága koszoruk
Ekeby en epiben marsam ajkimos
Hah! mily gyönyör kátnom götsel
Kadon a sors jobb napos, mig elor.

Pestvételenség.

Segitnélé, de nem tudom, kivagy
Meg veses.

De en tudom jól / nem segitelek,
Hastondalan, kóbor nép sötredel,
Jobb vesz, / magadot menud meg a
vilagos.

Sunny.

Ha még is a' mis válarissor, magas
Kendeketieit irtene, igen!
Ekeby olmi tudna ember / is vilagos
De menud meg ég ös kátni, kállam,
Kégy kór láb jár a' kermeszet midon

J. J. J.

Ö jätira, s' bobog is bobogalan
Susámal indul. Kónsár nem egyebb
Rágalom.

Ne nyulj hozzá, mert meg galássa
Bümben belegül, is el a' mekkora:
Erénye stinben, is alorvában áll.
Csáb.

El' növe szép, bár halvány, is ölszözetten
Kép kölj, ha vágyaim szolgája len
En urí a' szaks, fény, is ruhák adol.
Eh - halál.

Mind fele imen is enyém,
Nem látásol kézüm ajkaid,
Be' kamvadorní mind a' két szemem,
Ehen halo! én anyagol vagyok.

Hinesenő. s' könnyűve fel kamvadorní
Oh, hagyjalol! kímélés, irgalom!
En el' hagyam az ösi ház süvés,
el' kénye, nyugalmas, is könnyű élet.
Testvér, rokonság meg sagadnal en,
Ki küls nem esmer köbbé, én anyagol
is atyám haragja ti sere almainban,
s' mind eris müvészet irted stinvedem.

Rágalom.
Te el' hagyad az ösi ház süvés?
s' müve

s' müvészetes? ha ha! csak bin,
Te meg szölet; mert renyke is ereda
Hog is? Dilaj, rendellen etetet.
Hinesenő.
s' mennyi hajszállam van arany baj
Oh so' esapás irt. Egy perces kedvessé,
Kis kincs ova sette semmivé.

Késztetésig.
Mert nem kapás, a' job' jobban fizes.
Hinesenő.

El' mind e bajol köcs kiven paradél.
Aerily erómes staxxoromí késs
Horgalmam, is burgo kilemmvala,
el' kényilajol, vágyaim honat
Bár áborúttal, nagyra vinni egykor.

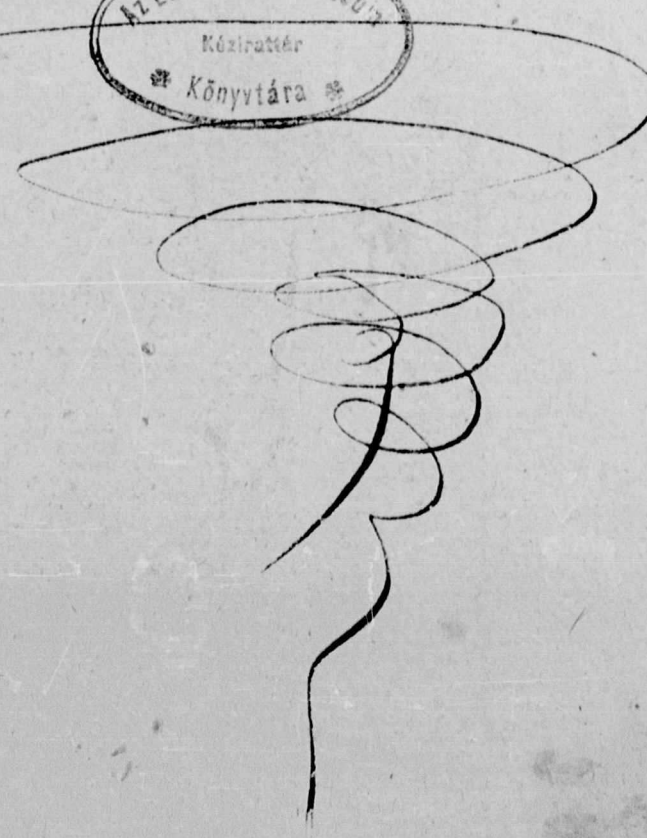
Huny.
Te nem szölettel ma: stin kermeter,
Tudod silány, hangod ritácsoló,
s' magad státtan, is nagy bambacru,
Kinek göstörmi itt is a' Magyar.

Kajánság.
Rantsátol is ti az osklofol megöl,
Kül' kérovárgal meg? is a' mién.
Arapid. s' elölip!
Ulatatos pad vistsa is enyém. s' a' rémél
ijedve kárálnak!
Egyes

Egész karában nincs más dolgot,
Ekkint, hogy rajánul egy gámszalán.
Kínor fejére össe güljétek? nári
Vagy éhen vagy szor? én jól társalok!
Készvességekbe jött had társalok,
Hah, itt vagy, undor, régi skörnyedet?
Te minden jónak lassu sorozatja,
Te ásol a serdüli érdemen,
I a halgato dicőségnek halál,
Most rajta a sor. Ime rem hadak
Először is ma nekem adozom.
Vigésel erre, és a tü etkedel: remél
vad rajánal meg rohanja a kész...
vességek, és sora vizit:!
Hah! minek bajognak! kárálok vizit,
Most egyszer mello kárgatók jutott,
Ha eheter lete, immis el jöhetet,
Van még mit marsalékul nyujtanom,
Eg hártadig nem lete fogatkozás: a
Kínórnöt föl emelven:
Neb, fel nemes skör, régi skörvedő!
Hálottam s érzem mag, fajdalmidat,
I ha nemresemben meg egy skörva van,
I csak egy esep ver az ősi magyarébot,
Nem kárga lörtellen könnyüidat,
Esem enyhítetlen e fajdalmakat.
Kínórnöt.
Reménytel, s bízom memresem skörvedő.
I ha,

I ha gond köcs bár vég leheltemig
Csak erre kiáltsom: éljen a hazánk!
népseg, mely az alatt güljétek, hangos,
saz viszonozá:!
Éljen a hazánk!
Csórad.

Hah nép! közkönsöm immis skör,
Kieg skörjuzam e kedves hangolok.
Er a kiáltás illik a Magyarhit
Csenden viharban: éljen a hazánk!

iff. Veress István

1827

Pötlás városi
Árpád-éredesek.
(Felsőlap káta)